

เวรกรรม

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๓

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ข้อ ๒๕๘ เนาะ คำถามนี้มันแปลก

ถาม : ๒๕๘. เรื่อง “พันธุกรรมหรือเวรกรรม”

(ข้อ ๒๕๘ เด็กที่ยังสงสัย) หนูเป็นนักศึกษาที่ไปปลูกป่าเมื่อวันที่ ๕ และวันที่ ๑๐ ที่ผ่านมา แต่นึกคำถามไม่ออกไม่รู้ว่าจะถามอะไร มาตอนนี้หนูนึกออกแล้ว คือหนูอยากทราบว่าคนที่เกิดมาไม่ครบ บ้างก็สมองไม่ดี บ้างก็เป็นโรคพันธุกรรมที่เกี่ยวข้องกับโครโมโซม แท้จริงแล้วเป็นเพราะเรื่องเวรกรรม หรือเป็นดั่งที่ทางวิทยาศาสตร์พิสูจน์มาแล้วว่าเป็นเพราะพันธุกรรมที่เกี่ยวกับโครโมโซมที่เกิดจากการผิดปกติกันแม่ หนูข้องใจมากๆ ถามใครต่อใครก็ยังไม่ค่อยมีข้อสนับสนุนที่เพียงพอให้หนูเชื่อเลย.. ช่วยเหลือดวงพ่อตอบหนูที

หลวงพ่ : มันถูกต้อง ! มันถูกต้องทางวิทยาศาสตร์นะ ทางวิทยาศาสตร์ก็ต้องบอกอยู่แล้ว ทางวิทยาศาสตร์ทางการแพทย์นี้เขาต้องชัดเจน เป็นทางวิทยาศาสตร์ ที่นี้ทางวิทยาศาสตร์เขาบอกแล้ว เห็นไหม คนที่เกิดมาที่สมองพิการบ้าง เกิดมาไม่สมบูรณ์บ้าง เป็นเพราะโครโมโซมบกพร่อง ทางวิทยาศาสตร์พิสูจน์แล้วว่ามันเกี่ยวกับโครโมโซม

มันเกี่ยวกับโครโมโซมก็ถูกต้อง ! เพราะคำว่าวิทยาศาสตร์... วิทยาศาสตร์คือปัจจุบันนี้ วิทยาศาสตร์คือโลกนี้ไง ถ้าวิทยาศาสตร์คือโลกนี้ เห็นไหม โครโมโซม นี้คุณคิดเอ็นเอต่างๆ ที่มันเกิดขึ้นมา คุณยีนส์หรืออะไรที่ทำให้พันธุกรรมมันผิดเพี้ยนไป พอเวลาเกิดขึ้นมาแล้วก็มีโรคทางพันธุกรรม

ถ้าโรคทางพันธุกรรมนี้มันก็ถูก ! โรคพันธุกรรม.. ถ้าโรคพันธุกรรม แล้วโรคพันธุกรรมมันมาจากไหนละ เห็นไหม นี่เพราะอะไร เพราะคำว่าทางวิทยาศาสตร์นะ ทางวิทยาศาสตร์เขาศึกษาทำวิจัยก็เพื่อว่าต้องอย่างนี้ ! ต้องอย่างนี้ ! แล้วต้องมีการแก้ไข เช่นการค้นคว้าหา ยา หาเทคโนโลยีต่างๆ เพื่อมารักษาโรคไป

พอรักษาโรค.. เพราะเขาถือว่าโรคคือโลกใจ ! โรคคือโลก โลกคือต้องเป็นแบบนั้นใช่ไหม ถ้าโรคต้องเป็นแบบนี้ แล้วแบบวิทยาศาสตร์นี้มันใช้ได้มาก มันใช้ซ้ำใช้ซ้อนได้

นี่คือโลก.. โลกคือตลาด.. ถ้าทางเทคโนโลยี นี่คือตลาดที่เอาออกมาซื้อขายกันได้ แต่ถ้าทางธรรมมันไม่มี เราใช้คำว่าพันธุกรรมทางจิต เห็นไหม เราบอกคำว่าพันธุกรรมทางจิตกับพันธุกรรมทางร่างกาย นี่พันธุกรรมทางร่างกายมันเป็นข้อเปรียบเทียบของเรา ถ้าเราเปรียบเทียบอย่างนี้ คือเราเปรียบเทียบให้เห็นว่า จิตนิสัย หรือความคิดของคนมันก็มีที่ไปที่ไป

มันมีที่ไปที่ไป อย่างเช่นพันธุกรรมทางโลก เห็นไหม พันธุกรรมทางพ่อแม่.. นี่พ่อแม่นี้ปกติหมดเลย พอเกิดลูกขึ้นมาแล้วลูกเกิดความบกพร่อง ถ้าลูกเกิดความบกพร่องเขาก็สวดหาเลยนะว่ามันบกพร่องมาจากสายพ่อหรือสายแม่.. ถ้าทางสายพ่อ นี่มันก็ยังสืบต่อกันไปได้

“อย่างนี้มันเป็นการพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์ คิดว่าวิทยาศาสตร์คือโลก.. โลกคือตลาด.. เห็นไหม ถ้าโลกคือตลาด คือคิดสิ่งใดขึ้นมาแล้วต้องคุ้ม.. คุ้มกับการลงทุน ถ้าไม่คุ้มกับการลงทุน สิ่งนั้นเขาไม่ใช่ประโยชน์ เห็นไหม ถ้าคุ้มกับการลงทุน คุ้มกับต่างๆ อันนี้เป็นวิทยาศาสตร์ เป็นโลก

แต่ถ้าพันธุกรรมทางจิต... คำว่าพันธุกรรมทางจิต นี่เราเปรียบเทียบใจเราเปรียบเทียบเฉยๆ มันเป็นเวรเป็นกรรม ถ้ามันเป็นเรื่องจิตคือมันมีเวรมีกรรมใช่ไหม

นี่เขาบอกว่า “เป็นพันธุกรรมหรือเพราะเวรกรรม”

มันเป็นเพราะเวรกรรม แต่เวรกรรมนี้เวลามันจะสนองตอบ มันสนองตอบด้วยวิทยาศาสตร์ที่พิสูจน์ใจ พิสูจน์ว่ามันบกพร่องทางโครโมโซม หรือมันบกพร่องเพราะ

สิ่งใด พิสูจน์แล้ว.. แล้วแก้ไขอย่างไร ถ้าแก้ไขก็พยายามรักษา บางคนก็หาย บางคนก็ไม่หาย คำว่าบางคนก็หาย คือพยายามทำให้มันกลับมาใช้งานได้ตามปกติ

นี่พูดถึงพันธุกรรมใช่ไหม แต่เวรกรรมล่ะ... ถ้าเวรกรรม เห็นไหม แม้แต่ว่าเป็นพันธุกรรมนะ พันธุกรรมมันบกพร่องแล้ว ที่เกิดมานี้มันก็เกิดมาเพราะเวรกรรมนั่นล่ะ เพราะมันมีเวรมีกรรมมันถึงเป็นอย่างนั้น ถ้าเป็นอย่างนั้น คุณเวรกรรมนี้บางคนกรรมหนัก กรรมปานกลาง กรรมอย่างเบา กรรมนี้มันก็ทำให้ตัวเองได้ประสบ.. ประสบแล้วมันแก้ไขได้หรือแก้ไขไม่ได้ล่ะ

นี่ไงที่เขาบอกว่ากรรมแก้ไขได้ ! กรรมแก้ไขได้ ! แต่กรรมแก้ไขได้ด้วยการทำกรรมดี ! กรรมดีมันเจือจางกับสภาวะกรรมแบบนั้น เราก็ทำความดีของเราไป.. ทำความดีของเราไป

นี่ไหนทำความดีของเราไป เราจะคิดแบบวิทยาศาสตร์อีกแหละ เห็นไหม ค่าของมัน อย่างเช่นค่าของความร้อน อุณหภูมิเท่าไร ค่าของต่างๆ แล้วเราก็บอกว่าค่าของมัน ! ค่าของมัน แล้วค่าของมันนี่ สิ่งที่ทนความร้อนได้มากได้น้อยก็อีกเรื่องหนึ่ง

จิตใจของคนก็เหมือนกัน ! กรรมหนา.. กรรมกลาง.. กรรมอย่างเบา.. นี้ความคงทนของมันมีมากน้อยแค่ไหน ความมีมากน้อยแค่ไหน สิ่งนี้มันจะพิสูจน์กัน

ฉะนั้นถามว่ามันเป็นเพราะเวรเพราะกรรม หรือมันเป็นเพราะพันธุกรรมล่ะ

ถ้ามันเป็นพันธุกรรมนี้ไม่ต้องพูดเลยเพราะหมอปิสูจน์แล้ว หมอปิสูจน์แล้วว่า เป็นทางพันธุกรรม เป็นเพราะมันผิดพลาดทางโครโมโซม.. ถูกต้อง ! ถูกต้องหมดแหละ

แต่ทำไมมันถึงเป็นล่ะ ! นี่ไงเวรกรรมมันเป็นตรงนี้ต่างหากล่ะ แล้วทำไมเรามาเกิดกับพ่อแม่คู่นี้ล่ะ ทำไมเราไม่เกิดกับพ่อแม่คู่อื่นล่ะ นี่มันก็มีเวรมีกรรมมา เห็นไหม แล้วที่นี้คำว่าเวรกรรม อย่างเช่นคำว่าอุบัติเหตุคือกรรม เขาบอกว่ามันเป็นอุบัติเหตุหรือเป็นเวรกรรม.. ถ้ามันบอกเป็นเวรกรรม แล้วเวรกรรมมันคืออะไรล่ะ แต่ถ้าบอกว่าเป็นอุบัติเหตุนี้มันจับต้องได้เพราะมันเป็นโลกเห็นไหม

มันเป็นอุบัติเหตุ ! แต่อุบัติเหตุนี้ทำไมมาเกิดกับเราละ ทำไมไม่เกิดกับคนอื่นละ คนอื่นเขาก็เพิ่งผ่านหน้าเราไป เขาพ้นจากอุบัติเหตุนี้ไป แล้วทำไมเรามาเจออุบัติเหตุนี้ละ อุบัติเหตุนี้มันเป็นเพราะความประมาทนะ บางคนนี่ดูถนนหนทางนะ เขาจับด้วยความไม่ประมาท เขาไม่มีอุบัติเหตุเลย แต่นี่เพราะความประมาทของเราใช่ไหม ความประมาทเขาบอกว่าเป็นความประมาท มันก็เป็นเวรกรรมทั้งนั้นแหละ แล้วเวรกรรมนี้มันอยู่ที่การกระทำ

เขาถามว่า “มันเป็นพันธุกรรมหรือมันเป็นเวรกรรม”

มันเป็นพันธุกรรม ! มันก็เป็นพันธุกรรม แต่มันซ่อนมาด้วยเวรกรรมไง เวรกรรมมันซ่อนมา ทำไมเรามาประสบสภาวะอย่างนี้ ทีนี้พอประสบสภาวะอย่างนี้แล้วนี่เพราะอะไร เพราะทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว.. แล้วพอทำมาอย่างนี้ ประสบมาอย่างนี้ เราเป็นคนชั่วหรือ

ความชั่วหรือความดีนี้มันเป็นอาการ มันเป็นการกระทำ เพราะทุกคนต้องมีที่ทำความดีบ้างและชั่วบ้างเป็นธรรมดา ไม่มีใครทำความดีตลอดหรือความชั่วตลอด มันมีความผิดพลาดนี้เป็นธรรมดา ทีนี้พอธรรมดาแล้วเราจะแก้ไขอย่างไรเท่านั้นเอง

ฉะนั้นนี่พูดถึงว่า มันก็เป็นพันธุกรรมหรือมันเป็นเพราะเวรกรรมนะ แต่เวลาเราพูดถึงพันธุกรรมทางจิต ! พันธุกรรมทางจิตมันซับซ้อนกว่านี้อีก คำว่ามันซับซ้อน.. มันซับซ้อนเพราะอะไร มันซับซ้อนเพราะมันเป็นสิ่งที่พิสูจน์ไม่ได้ทางวิทยาศาสตร์ไง

วิทยาศาสตร์นี้เขาพิสูจน์ได้นะ วิทยาศาสตร์เขาพิสูจน์ได้เรื่องพันธุกรรม เรื่องโครโมโซม เรื่องยีนส์ เรื่องต่างๆ เขาพิสูจน์ได้หมดแหละ

คำว่าพิสูจน์ได้นะ พิสูจน์ได้แล้วแก้ไข เห็นไหม บางคนเขาแก้ไขได้ อย่างเช่นนะ วิทยาศาสตร์ก็คือวิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์นี้เป็นสิ่งที่โลกยอมรับ เราคุยกันด้วยสุภาพบุรุษไง เราคุยกันด้วยเหตุด้วยผล เราไม่ได้คุยกันด้วยว่าเอาอารมณ์ หรือเอาแต่ความเห็นของตัวเอง แล้วว่าความเห็นของตัวเองถูกต้อง

ฉะนั้นถ้าเป็นวิทยาศาสตร์นี่ก็ยอมรับ แต่วิทยาศาสตร์มันมีขอบเขตของมันไง.. มันมีขอบเขตของมันอย่างเช่น โรคร้าย เห็นไหม โรคร้าย อย่างโรคมะเร็งหรือโรคต่างๆ

พอรักษาแล้วถ้าไม่หายก็คือไม่หาย แล้วทางวิทยาศาสตร์เขายอมรับกัน.. ยอมรับกันว่า
สิ่งนี้ถึงที่สุดแล้วถ้ารักษาไม่หายก็คือไม่หาย

ถ้าเป็นโรคร้ายอย่างนี้แล้วยอมรับกันอย่างนั้นเลย แต่ถ้าเป็นโรคปกติ โรคพื้นๆ
ถ้าพูดถึงการรักษาบกพร่อง เห็นไหม เขาฟ้องหมอเลย ฟ้องหมอว่าหมอมีความประมาท
หมอมีความผิดพลาด แต่ถ้าเป็นโรคร้ายอย่างนี้ฟ้องหมอไม่ได้ เพราะถือว่าทาง
วิทยาศาสตร์พิสูจน์แล้วว่าโรคร้ายอย่างนี้มันจะต้องตาย เห็นไหม วิทยาศาสตร์ทำได้แค่นี้
นี่ไง แต่ถ้าเป็นเรื่องเวรกรรม เรื่องกรรม เรื่องการกระทำ เรื่องพันธุกรรมทางจิต

เวลาพระอรหันต์ในสมัยพุทธกาลนะ... คุณลองคิดถึงพระเจ้าสัมมาสัมพุทธเจ้ามี
พุทธลักษณะ โอ้อโฮ.. สุขยอดเลย แต่เวลาพระอรหันต์สมัยพุทธกาล คุณถือว่าเป็นปุมเป็น
อะไรนี่มันเป็นพันธุกรรม เห็นไหม พันธุกรรมที่ไม่เหมือนกัน แต่ทำไมเป็นพระ
อรหันต์เหมือนกันละ ทำไมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีพุทธลักษณะนะ โอ้อโฮ..
สวยงามมาก แต่พระอรหันต์บางองค์จะได้ระดับอย่างพระพุทธเจ้าก็มี อย่างเช่นพระนันท
ะนี่เหมือนพระพุทธเจ้าเลย แล้วพระอรหันต์ที่ว่าคนเดียวเป็นค่อมนี้มี.. มีทั้งนั้นแหละ

ฉะนั้นพันธุกรรมอย่างนั้นมันเป็นพันธุกรรมทางร่างกาย แต่จิตใจเป็นพระ
อรหันต์เหมือนกันหมดเลย เห็นไหม พระนันทะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
หรือพระอรหันต์สมัยพุทธกาลก็คือความเสมอภาค ทำไมพันธุกรรมร่างกายนี้ไม่
เหมือนกัน พันธุกรรมทางร่างกายคือเรื่องของพุทธลักษณะ เรื่องของร่างกายของสาวก
ต่างๆ ทำไมมันไม่เหมือนกันละ แต่ทำไมหัวใจมันเหมือนกัน เหมือนกันได้เพราะอะไร
เหมือนกันได้เพราะว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสั่งสอน แล้วประพฤติปฏิบัติ
ขึ้นมาใช่ไหม แล้วที่มาที่ไปละ.. ที่มาที่ไปว่าทำไมถึงเป็นพระอรหันต์ละ

คุณอย่างองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี่ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย
แล้วสาวก-สาวกจะละ.. นี่เป็นพันธุกรรมทางจิตใจ แต่นี้เขาบอกว่าเป็นเพราะพันธุกรรม
... เพราะเราเองเป็นคนหาเรื่อง พันธุกรรมทางจิตก็เลยถามมาเลยว่า “มันเป็นพันธุกรรม
หรือมันเป็นเพราะเวรกรรม.. แล้วหนูหาคำตอบไม่ได้”

หนูจะหาคำตอบไม่ได้หรอก เพราะหนูจะสงสัยตลอดไป คนที่หาคำตอบได้ต้อง
ภาวนา ! ต้องภาวนา ! เพราะว่าเรารับรู้ได้ เรามีการศึกษา เห็นไหม ทางวิทยาศาสตร์นี้

เราพิสูจน์ได้ สิ่งที่เราพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์ก็คือมันเกี่ยวกับโครโมโซม เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ

ที่นี้ไอ้ความที่ว่าหนูข้องใจ...

ต้องข้องใจตลอดไป เพราะอะไร เพราะความข้องใจของเราเนี่ยเรามีความกังวลสงสัย พอมีความกังวลสงสัยมันมีเหตุผลไง เหตุผลทางวิทยาศาสตร์เนี่ยมันเชื่อถือได้ มันเชื่อถือได้แต่เฉพาะในภพนี้ มันเชื่อถือได้ในเฉพาะปัจจุบัน แต่จิตนี้.. องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่าไม่ใช่เกิดเฉพาะในปัจจุบัน

ทำไมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าล่ะ เพราะได้สร้างสมบุญญาธิการมา เวลาวิชา ๓ ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเนี่ยย้อนตั้งแต่อดีตชาติ เห็นไหม บุญเพนิวาसानุสติญาณ เป็นสิ่งใดมา แล้วบอกว่าเราเคยเป็น.. เราเคยเป็น

พระพุทธเจ้าบอกไม่ได้เป็น.. พระพุทธเจ้าเป็นพระพุทธเจ้า แต่เราเคยเป็นมา เพราะพันธกรรมของจิตมันพัฒนามา พัฒนามาเป็นชาติสุดท้าย แล้วชาติสุดท้ายเป็นพระเวสสันดร พระเวสสันดรนี่วิฤตติขนาดไหน โคนไปออกจากราชวังนะ โธ.. ต้องเอากัณหา ชาลี เอามเหสีออกจากราชวังไป โอ้ย.. ไปสมบุญสมบัน ไปทุกข์ไปยาก แล้วเวลาเขา มาขอกัณหา ชาลี

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกองค์ ! ต้องเสียสละลูกเสียสละเมีย เสียสละทุกๆ อย่าง เสียสละมานี้ เพราะความผูกพันของคนมันผูกพันที่นี้ ความผูกพันของมนุษย์เรา ความผูกพันในครอบครัวนี้ผูกพันกันมาก ความผูกพันอันมากอย่างนี้ ถ้ามันมีความผูกพันอยู่ ถ้ามันไม่โดนตัดขาด เห็นไหม โคนตัดขาดด้วยการกระชาก ตัดขาดนี้มันสร้างบารมี พอสร้างบารมีนี้เพราะสละสิ่งนี้ไปเราถึงจะได้โพธิญาณ สิ่งนี้คือพันธกรรม !

พันธกรรมอย่างนี้เฉพาะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สาวก สาวกอะไม่มี ไม่ต้องขนาดนั้น แล้วถ้าไม่ต้องขนาดนั้นแล้ว เวลาทำมานี้ทำมาอย่างไร นี่ถ้าทำมาอย่างนี้ปั๊บ มันก็เลยย้อนมาในกรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใช้ไหม ถ้าเป็นทาง

โลก เป็นโครโมโซม เป็นวิทยาศาสตร์ทางจิต มันก็เป็นวิทยาศาสตร์ของมันไป แต่ถ้าอย่างนี้แล้วมันก็ต้องมีความลึกลับลึกลับ มันลึกลับลึกลับเพราะมันเป็นสิ่งที่เรายังไม่รู้ แม้แต่วงการแพทย์ เห็นใหม่ ทางวงการแพทย์ วิชาการใหม่ๆ มันจะมีมาตลอด ในการทำวิจัยเขาจะมีวิชาการออกมาใหม่ๆ ตลอด นี่มันจะพัฒนาของมันไปเรื่อย

แต่ถ้าในทางธรรม.. ในทางธรรมนี่จิตนิสัยของคนมันแตกต่างกันไป แล้วเวลาภาวนาไปมันจะเห็นนะ อย่างเช่น คนทำสมาธิได้ง่าย ขนาดคนที่ทำสมาธิได้ง่าย ทำแล้วยังตั้งสมาธิได้หรือไม่ได้ ตั้งสมาธิแล้วลุ่มๆ คอนๆ เห็นใหม่ ทำสมาธิแล้วเกิดปัญหาหรือไม่เกิดปัญหา เกิดปัญญามากน้อยแค่ไหน คุณธนาภิกษุเป็นพระโศดาบันก็ตายไปพร้อมกับเป็นพระโศดาบัน

พระอานนท์เป็นพระโศดาบันเหมือนกับนางวิสาขาแน่แหละ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้ว พระอานนท์ยังเสียใจมากเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน เพราะว่าต้องการคนสั่งสอน เห็นใหม่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกไว้เอง “อานนท์.. ถ้าเราปรินิพพานไปแล้ว อีก ๓ เดือนจะมีการสังคายนา เธอจะเป็นพระอรหันต์ในวันนั้น”

พระอานนท์ปฏิบัติไป เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้พยากรณ์อย่างนั้น พอถึงวันนั้นก็ว่า “เราจะเป็นพระอรหันต์.. เราจะเป็นพระอรหันต์” พอมันถึงที่ว่าเราจะเป็นพระอรหันต์ มันถึงได้เป็นพระอรหันต์ ถ้ามันไม่ถึงความที่ว่าเราจะเป็นพระอรหันต์นะ อยากเป็นพระอรหันต์ เลยยึดความที่ว่าเราจะเป็นพระอรหันต์นั้นไว้ มันไม่ได้เป็นหรอก ! ไม่ได้เป็น เพราะจิตกับความเป็นพระอรหันต์นี้มันคลุกเคล้ากัน

จิตกับความอยากเป็นพระอรหันต์นี้มันคลุกเคล้ากัน ! จิตมันยึดมันถือมัน เวลามันปล่อยหมดเลยจิตมันเป็นอิสระ เห็นใหม่ พอจิตเป็นอิสระแล้วนี่ก็ว่าพอกันที เหน้อยมากแล้วขอพักซักหน่อย พอพักแล้วมันปล่อยเป็นอิสระหมดเลย พอปล่อยเป็นอิสระแล้ว ตัวจิตมันเป็นอิสระ ตัวจิตมันก็เข้ามาในตัวมัน พอเข้ามาในตัวมันแล้วมันทำลายตัวมัน พอทำลายตัวมันแล้วนี่เป็นพระอรหันต์ขึ้นมา

สิ่งที่เป็นพระอรหันต์ขึ้นมาคือความเสมอภาค ! ความเสมอภาคอย่างนี้จะพิสูจน์ได้ด้วยการปฏิบัติ จะพิสูจน์ได้ด้วยการภาวนา

ถ้าภavanaแล้วจะเห็นเลย.. เห็นว่าเวรกรรมมันเป็นอย่างไร ระหว่างนางวิสาขาที่เป็นพระโศดาบัน แล้วพอใจกับความเป็นโศดาบัน แล้วก็ตายไปพร้อมกับโศดาบัน กับพระอานนท์ที่เป็นพระโศดาบันตั้งแต่ปฐมภักตีกองศ์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่ แล้วฟังธรรมมามหาศาลเลย แต่เวลาจะปฏิบัติขึ้นมา เห็นใหม่ นี่พ้นจากโศดาบัน เป็นสภิกาคา อนาคา เป็นถึงสิ้นกิเลสไป

เพราะคำว่าพันธกรรมทางจิตนี้มันเป็นการเฉพาะ.. ถ้าโครโมโซมหรือทางวิทยาศาสตร์นี้มันเป็นเรื่องของการตลาด มันเป็นเรื่องเทคโนโลยีที่ใช้ทับซ้อนกัน หรือเทคโนโลยีอย่างนี้ เครื่องมือการแพทย์หรือเคมีทางยานี้อาไว้รักษาโรค เห็นใหม่ ถ้าพิสูจน์แล้ว วิจัยแล้ว ต้องรักษาโรคนี้ได้ตลอดไป แต่การประพฤติปฏิบัติ อริยสัจ มรรคญาณนี้มันเกิดขึ้นเฉพาะ ! เฉพาะจิตดวงนั้น เฉพาะจิตของใครจิตของมัน แล้วมันทำลายอวิชชาในจิตใจของผู้ที่นั่นเท่านั้น

ฉะนั้นนี่พันธกรรมทางจิต.. พันธกรรมทางจิตมันถึงได้ตรงจรตนิสัยของจิตนั้น ถ้าตรงจรตนิสัยของจิตนั้น มันจะไปมาและไปทำลายกิเลสอาสวะในหัวใจของจิตดวงนั้น ฉะนั้นมันเป็นการใช้เฉพาะใจ มันไม่เป็นเหมือนวิทยาศาสตร์

ถ้าเป็นวิทยาศาสตร์ เห็นใหม่ คุณตัวอย่างเช่นใครศึกษาทางวิชาการมาอย่างไรก็เอาวิชาการทางนั้น ใช้ซ้ำใช้ซ้อน ใช้ได้ตลอดไป เพียงแต่ว่ามันเป็นเหตุปัจจัยในสถานที่ ในพื้นที่ ว่าจะเราเปลี่ยนแปลงหรือทำอย่างไรให้ผลงานนั้นสำเร็จลงได้ แต่ในการประพฤติปฏิบัติ ! เห็นใหม่ เรื่องเวรกรรม.. กรรมชั่วทำให้เราทุกข์ยาก กรรมดีทำให้เราพ้นจากความทุกข์ยาก ทำให้เราพ้นจากกิเลสได้นี่คือกรรมดี

เวรกรรม ! เวรกรรมใจ ฉะนั้นจะบอกว่า ถ้าคำถามแบบนี้เขาจะคิดว่า ถ้ามันเป็นวิทยาศาสตร์แล้วมันจะพิสูจน์กันระหว่างเวรกรรมกับพันธกรรม..

คำว่าพันธกรรม เห็นใหม่ พันธกรรมนี้มันพิสูจน์ได้โดยวิทยาศาสตร์ แต่เวรกรรมนี้มันจะพิสูจน์ได้อย่างไร หนุกก็เลยสงสัย พอสงสัยแล้วหนุกก็ยังไม่คิดว่าจะไปทางโลกหรือจะไปทางธรรมใช้ใหม่ แต่ถ้าหัวใจนี้เราต้องอยู่กับทางโลกอยู่แล้ว

ถ้าจะไปทางธรรม.. ทางธรรมนี้พระก็ยังต้องออกบิณฑบาต พระก็ต้องใช้ปัจจัย ๔ เหมือนกัน แต่ปัจจัย ๔ นี้เอามาเพื่อดำรงชีวิต แล้วก็ออกประพฤติปฏิบัติมาเพื่อ ! เพื่อให้เกิดปัญญา เกิดมรรคโคในหัวใจ เพื่อจะมาชำระ พอชำระเข้าไปแล้วมันจะเห็นไง เพราะถ้าไม่มีการชำระมันไม่รู้ว่าจะไรถูกอะไรผิด

ถ้ามีการชำระนะ จากไม่เคยเป็นสมาธิก็เป็นสมาธิ เป็นสมาธิแล้วเกิดปัญญา ขึ้นมา พอเกิดปัญญาขึ้นมาก็จะไปปรับแต่งความเชื่อ ปรับแต่งสิ่งที่อยู่ในหัวใจ แล้วสิ่งนี้ มันก็จะถอดจะถอน.. จะถอดจะถอนออกไป ฉะนั้นปฏิบัติไปอย่างนี้แล้วมันถึงจะเข้าใจ

ฉะนั้นเรื่องโครโมโซม เรื่องดีเอ็นเอ หรือเรื่องต่างๆ เราไม่ค้านนะ วิทยาศาสตร์ ก็คือวิทยาศาสตร์ บอกแล้วว่าเวลาแสดงธรรมนี้ ก็แสดงธรรมโดยวิทยาศาสตร์ คือพยายามพูดให้เป็นปัจจุบัน พูดให้เป็นสื่อที่ทำความเข้าใจกันได้ แต่เวลาปฏิบัติแล้วนี่มัน เหนือวิทยาศาสตร์ ! มันเหนือวิทยาศาสตร์เพราะมันเป็นองค์ความรู้โดยเฉพาะ เป็น ปัจจัยตัด เป็นสันตสิกขุโกเฉพาะจิตดวงนั้น

จิตดวงนั้นชำระจิตดวงนั้น ! แล้วจิตดวงอื่นจะใช้วิทยาศาสตร์ จะใช้ปัญญา จะใช้มรรคญาณ จะใช้สิ่งนั้นไปชำระกิเลสจิตดวงอื่น หรือทำให้เป็นประโยชน์กับจิตดวงอื่นไม่มี ! เป็นไปไม่ได้

ฉะนั้นมันเป็นไปไม่ได้ เพียงแต่ครูบาอาจารย์ท่านจะเทศนาว่าการ.. เทศนาว่าการเหมือนอย่างท้องคัมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูดไว้ในพระไตรปิฎก ในพระไตรปิฎกนี้เป็นธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เรื่องพันธุกรรม หรือเรื่องเวอร์กรรม เรื่องมรรคญาณนี้ ในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำสำเร็จเรียบร้อยแล้ว แล้วก็บอกวิธีการ แล้วไม่ได้บอกวิธีการโดยธรรมดา “กรรมฐาน ๔๐ ห้อง” บอกวิธีการด้วยจิตนิสัยด้วยความกว้างขวาง เพราะ ! เพราะจิตขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้กว้างขวาง เข้าใจจิตดวงอื่นหมด เพราะปรารถนามาเป็นศาสดา

ที่นี้ศาสดา เห็นไหม นี่บอกว่าวิทยาศาสตร์หรือเวอร์กรรมนี้ใช้เฉพาะๆ มันก็เป็นความเฉพาะในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่เพราะใจขององค์สมเด็จพระ

สัมมาสัมพุทธเจ้านี้เป็นพระโพธิสัตว์ เห็นไหม ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย มันได้เพิ่มอำนาจวาสนาบารมีมา ถึงได้มีการชี้แนะ ! ให้จิตดวงอื่นทำ

แล้วบอกว่าถ้าเพื่อจิตดวงอื่นทำไม่ได้มันใช้เฉพาะจิตดวงนั้น แล้วเราจะทำเพื่อใครล่ะ เราก็ทำเพื่อจิตของเราไง ถ้าทำเพื่อจิตของเรา เห็นไหม พอเราทำเพื่อจิตของเรา ถ้าปัญญามันเกิดขึ้นมา มันก็เกิดเฉพาะ ! เพราะว่าอะไร เพราะว่าเราเป็นสาวก สาวกจะเป็นผู้ที่ได้ยิน ได้ฟัง เป็นผู้ที่เดินตาม เป็นผู้ที่พยายามทำเลียนแบบจะให้ได้เหมือนไง จะให้ได้เหมือนเป็นพระอรหันต์... จะให้ได้เหมือนแต่ต้องทำด้วยความเฉพาะสำหรับตน แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำเฉพาะสำหรับตนแล้ว ก็วางกรรมวินัยไว้ให้เราก้าวเดินตาม

ถ้าสิ่งนี้เป็นกรรม สิ่งนี้เหนือเรื่องเวรเรื่องกรรม ถ้ามันทำสิ่งนี้ได้ พิสูจน์สิ่งนี้ได้ เราจะไม่มี ความสงสัยเลย !

แต่นี้เขาว่า “ทำให้หนูข้องใจมาก ถามใครต่อใครก็ไม่มีข้อสนับสนุนเพื่อจะทำให้หนูเชื่อ”

เขาก็ไม่ต้องการให้หนูเชื่อ ! เพราะหนูเชื่อก็เป็นเรื่องของหนู หนูเชื่อหรือไม่เชื่อคนอื่นก็ไม่เดือดร้อน หนูไม่เชื่อมันก็เป็นเรื่องของหนู คือหนูไม่เชื่อ.. ถ้าหนูเชื่อมันก็เป็นประโยชน์ของหนูไปเอง มันก็ไม่เห็นเกี่ยวเลย

นี่ไง ธรรมเป็นอย่างนี้ ! ธรรมเป็นอย่างนี้จริงๆ จะเชื่อหรือไม่เชื่อ ครูผู้สอนหรือคนอื่น เขาก็ไม่ได้ดิบได้ดีไปกับเรา

ถ้าเราเชื่อหรือไม่เชื่อแล้ว นี่มันเป็นประโยชน์กับเราหรือเป็นโทษกับเราต่างหาก .. ถ้าเป็นประโยชน์กับเรา เราก็ได้ประโยชน์ แต่ถ้ามันไม่เป็นประโยชน์กับเรา คือเราไม่เชื่อคนอื่นก็ไม่เสียหายอะไรกับเรา มันก็เป็นโทษกับเราเท่านั้นเอง แต่ถ้าเราเชื่อแล้วเราปฏิบัติมันก็เป็นผลของเรา

แล้วทีนี้พอเชื่อขึ้นมา เราก็บอกว่าเราเป็นคนด้าหลัง เราเป็นคนที่ไม่ทันสมัย เคียวนี่เขาเชื่อวิทยาศาสตร์ เขาไม่เชื่อเรื่องโลกของวิญญาณ โลกของความลึกลับ.. โลก

ของวิญญานนี่เป็นไสยศาสตร์ ! แต่โลกของจิตไม่ใช่โลกของไสยศาสตร์ มันเป็นโลกของพุทธศาสตร์

พุทธะ... คือปัญญาของพระพุทธเจ้า ! เราเป็นลูกศิษย์ลูกหานั้น เราเป็นสาวก สาวกะ สิ่งนี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเรียกมันมาขนาดนี้ แล้วเราจะประพฤติปฏิบัติ มันจะเป็นเรื่องจิตวิญญานไปที่ไหน มันจะเป็นเรื่องไสยศาสตร์ไปที่ไหน

มันเป็นเรื่องความทุกข์.. มันเป็นเรื่องความรู้สึก.. มันเป็นเรื่องอริยทรัพย์.. มันเป็นเรื่องความเป็นจริง ! แต่มันจะเป็นความจริงต่อเมื่อเราพิสูจน์ตรวจสอบไป มันไม่ใช่ความเป็นจริงที่เราไปจำมา ถ้าไปจำมาก็เป็นวิทยาศาสตร์ไป

วิทยาศาสตร์นี้ใครเป็นคนคิด.. เจ้าของทฤษฎีเขาเป็นคนคิดขึ้นมา แต่มันก็มีผู้ที่คิดต่อๆ กันขึ้นไป พอคิดต่อๆ กันขึ้นไปจากที่เขาพิสูจน์กันมา แล้วเราก็ใช้สิ่งนั้นเป็นทางวิชาการมาเพื่ออธิบาย อธิบายเรื่องงานของเรา อธิบายเรื่องความเป็นจริงของเรา เราจะทำสิ่งใดต้องอธิบาย แล้วอธิบายด้วยเหตุผลอย่างนั้นต่อๆ กันขึ้นไป แล้วถ้าต่อๆ กันขึ้นไปมันจบเมื่อไหร่ จบอย่างไร ต่อๆ กันไปเราก็ตาย ต่อๆ กันไปเราก็ก๊วเราไม่ได้

แต่ถ้าเป็นความจริงขึ้นมาจะ หนูจะไม่มีคำถามใจ แล้วหนูจะเชื่อหรือไม่เชื่อ นี่มันเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ความเชื่อแก้ไม่ได้ แต่ความเชื่อนี้จะทำให้เราพิสูจน์ ถ้าเราจะพิสูจน์ตรวจสอบนะ มันจะเป็นประโยชน์กับเรา

ระหว่างเรื่องกรรมกับเรื่องโครโมโซม.. พันธุกรรมกับเวอร์กรรม.. พันธุกรรมนี้เพราะคำว่าพันธุกรรมมันเป็นเรื่องวิทยาศาสตร์ นี่พันธุกรรม เห็นไหม มันเป็นเรื่องการส่งต่อ.. การส่งต่อของสายพันธุ์นี้มันเป็นเรื่องวิทยาศาสตร์ มันไม่เกี่ยวอะไรกับทางธรรมะเลย เพียงแต่เราเท่านั้นแหละ เราเอามาเปรียบเทียบ ! มันก็เลยเป็นฐานะเลยใช้ไหม เราเอามาเปรียบเทียบว่าจิตมันก็เหมือนกัน เห็นไหม อธิบายธรรมะเป็นวิทยาศาสตร์ไป

จิตนี้ก็เหมือนกัน ! เรื่องพันธุกรรม เรื่องเวอร์กรรมนี้ แต่มันเป็นการทับซ้อนมาอีกซึ่งกว่า ระหว่างภพชาติ ระหว่างการตัดแต่ง

อย่างเช่นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาปรารถนาเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วถึงได้สร้างมา สร้างมานั้นแต่ละตัดแต่งพันธุกรรมของจิตมาตลอด

เราพูดให้เห็นใจ เราจะพูดเป็นทางวิทยาศาสตร์ ให้วิทยาศาสตร์เห็นว่า แม้แต่จิตมันก็มีเวรมีกรรมของมัน มันก็มีพันธุกรรมของมัน มันได้สร้างความดีความเลวในใจของเขา แล้วใจของเขามันก็จะมีผลกับใจของเขา มันก็มีบุญกุศล มีบาปอกุศลมากับใจดวงนั้น

ฉะนั้นพอมารู้ถึงธรรมะใช้ใหม่ แล้วจะบอกว่าเอาพันธุกรรมอันนั้น แล้วก็เอาเวรกรรมนี้มาเป็นอันเดียวกัน

ระหว่างร่างกายกับจิตใจไม่เหมือนกัน ! พันธุกรรมนี้เป็นเรื่องของร่างกาย.. เป็นเรื่องของร่างกาย เรื่องของธาตุ เป็นเรื่องที่พิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์ได้ แต่ถ้าเป็นเรื่องของจิตใจ เป็นเรื่องของหัวใจ เป็นเรื่องของความสุข ความทุกข์ มันต้องพิสูจน์กันด้วยมรรค มันต้องพิสูจน์กันด้วยอริยสัจ มันพิสูจน์กันด้วยธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราต้องพิสูจน์ของเรา

เวลาวิทยาศาสตร์นี้เราเชื่อนะ ทางตำราวิทยาศาสตร์เราเชื่อหมดเลย แต่เวลาพระไตรปิฎกนี้เราอ่านแล้วก็ไม่ใช่ อ่านแล้วก็ไม่ใช่เพราะอะไร เพราะเราอ่านโดยทางโลก ใจ แต่พอเราปฏิบัติเข้าไปแล้ว ความเป็นจริงจากใจที่มันเป็นจริง ความเชื่อหรือไม่เชื่อนี้มันจะหายไปเลย เพราะมันเป็นจริง ! เราจับต้องเอง เราพิสูจน์เอง เราตรวจสอบเอง มันก็จะเป็นความจริงขึ้นมา

อันนี้เราตอบเท่านี้ เรื่อง “พันธุกรรมหรือเวรกรรม”

ถาม : ๒๕๕. กราบเรียนถามพระอาจารย์เรื่อง “ศีล” ครับ

เนื่องด้วยผมมีข้อสงสัยในศีลข้อที่ ๔ กราบเรียนขอถวายคำถามพระอาจารย์ครับ หากผมมีอาชีพเป็นนักเขียนนิยาย “เขาพูดอย่างนี้จริงๆ นะ !” (เป็นนิยายทางโลกไม่ใช่ นิยายทางธรรมะครับ) อย่างเช่นเรื่องแฮร์รี่ พอตเตอร์ หรือพวกนิยายทั่วไปที่สอดแทรก

คุณธรรม จริยธรรมเข้าไปบ้าง แต่เรื่องทั้งหมดล้วนเป็นเรื่องสมมุติที่แต่งขึ้นไม่ใช่เรื่องจริง อย่างนี้ถือว่าผิดศีลไหมครับ เห็นควรหรือไม่เห็นควร ขอพระอาจารย์พิจารณาด้วยครับ

หลวงพ่ : อันนี้ข้อที่ตอบอันแรก เราถือว่ามันเป็นวรรณกรรมก่อน เห็นไหม เราพูดแล้วสรุปเข้าวรรณกรรม.. วรรณกรรมหมายถึงว่า เวลาคนเขาอ่านไปแล้ว เขาถือว่าเป็นเรื่องจริงหรือไม่จริงละ ถ้าเขารู้กันแล้วว่าเป็นเรื่องไม่จริง นี่มันไม่ผิดศีลหรอก แต่นี่มันอยู่ที่วุฒิภาวะของคนอ่าน ว่าคนอ่านนี้เขามีความรู้แค่ไหน นี่เพียงแต่ถ้าพูดถึงนะ นี่พูดถึงเรื่องผลกระทบ แต่ถ้าเอาตามความเป็นจริงมันผิดศีลไหม... ไม่ผิดหรอก

ผิดศีลข้อ ๔ คือ มุสาไซ้ไหม มุสา.. ถ้าเรามุสา นี้โดยหลักนะ มุสานั้นต้องมีเหตุมีผลไง คือเรามุสาใคร ทำไมเราถึงไปมุสาเขา แล้วมุสาขึ้นมาเพื่อผลประโยชน์อะไรกับเรา มันมีผลประโยชน์ไง แต่ถ้าครูบาอาจารย์เรานี้ท่านไม่ใช่มุสานะ เวลาครูบาอาจารย์ของเราจะใช้อุบาย.. ใช้อุบายให้เราไปเจอสิ่งที่ดี

อย่างนี้เป็นอุบายนะ ! อุบายให้ไปเจอสิ่งที่ดี อย่างเช่นพ่อแม่นี้โกหกลูกทุกวันเลย บอก “จะเป็นอย่างนั้น.. จะเป็นอย่างนั้น” คือจะให้ลูกทำดีไง อย่างนี้เป็นมุสาไหม... ไม่ใช่ ! ไม่ใช่ละ.. บอกว่า “อย่าไปนะ ตรงนั้นไม่ดี ที่นี้ไม่ดี” แม่ก็ไม่ว่าที่นั่นดีหรือไม่ดีแต่ก็บอกว่าที่นั่นไม่ดี แล้วให้ไปแต่ที่ดีๆ ที่นี้เด็กมันบอกว่าแม่บอกไม่ดีเลย แต่เราว่าดีๆ เพราะเรามาแล้วเราสนุก พ่อแม่ไม่ให้มา แต่มาแล้วมันมาโครตสนุกเลยแต่ว่าไม่ดี

มันดีของเขา เขายังเด็กเกินไปไง ฉะนั้นมันก็ต้องมีเหตุผลไซ้ไหม นี่ก็เป็นอุบาย ! ถ้าอุบายอย่างนี้ไม่ผิดหรอก ผิดศีลข้อที่ ๔ นี่มันเพราะว่า หนึ่ง.. เราตั้งใจโกหก แล้วเราโกหกใคร เขาเรียกว่าองค์ประกอบของศีล

แต่ถ้ามันเป็นอย่างที่เขาเรียกว่า ศีลต่าง.. ศีลพร้อย.. ศีลทะเล.. ศีลขาด..

ถ้ามันเป็นอย่างที่ว่านี้ เอาแบบเป็นวิทยาศาสตร์อีกแหละ ถ้าเป็นวิทยาศาสตร์ก็ต้องบอกว่า “ใช่ ! ไม่โกหกเลย.. พูดขวาก็ขาว ดำก็ดำ” ก็เหมือนเรานี้แหละพูดขวาก็ขาว ดำก็ดำ ที่เขาคำกันอยู่ทุกวันนี้ไง

บอกว่าไม่ให้โกหก ! ไม่ให้โกหก ! แล้วพูดเรื่องจริงทำไมโดนตบสนองขนาดนี้ ก็พูดเรื่องจริงไม่ได้เลย

เพราะพูดเรื่องจริงโดยที่เขาไม่รู้ใจ เราพูดเรื่องจริง แต่เขายังไม่รู้ความจริงอันนั้น เขาก็ว่าเราพูดไม่จริง แต่ถ้าเขารู้เรื่องจริงขึ้นมาแล้วจะ โอ้โฮ ! โอ้โฮ ! เลยนะ แต่ในเมื่อเขายังไม่รู้ เขาก็ไม่รู้ที่เราพูดเรื่องจริง

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าพูดขาวเป็นขาว ดำเป็นดำเลย อย่างนี้ถ้ามันถือศีลนี้มันถือศีลด้วยการเกร็ง เห็นไหม บางคนถือศีล ๕ นี้ไม่ยอมฆ่าสัตว์ แล้วพอไปตลาดนี้ประกาศเลย ว่าฉันถือศีล ๕ ไม่ยอมฆ่าสัตว์ ฉันจะกินปลาตาย.. ที่นี้พอเขาเห็นเดินมานี่เขาทูปหัวปลาไว้ก่อนเลย ปลาตัวนี้เขาขาย ๕ บาท พอทูปให้ตายขึ้นมาแล้วนี้ขาย ๒๐ ด้วยความอยากกินเขาก็ต้องซื้อ ๒๐ ก็ต้อง ๒๐ นี้เพราะอะไรละ เพราะถือศีลไง ถือศีลด้วยเถรตรงใจ

...ถือศีลมันก็ต้องมีปัญหาละ...

นี่ก็เหมือนกัน ในเมื่อเป็นอาชีพของเรา เราเขียนขึ้นมาเห็นไหม เราสอดแทรกคุณธรรม สอดแทรกจริยธรรมเข้าไปบ้าง แต่ทั้งหมดมันเป็นเรื่องสมมุติที่สมมุติ แต่ในเรื่องสมมุตินี้ ถ้าใครกรอกรอเราสอดแทรกเรื่องคุณธรรม เรื่องศีลธรรมเข้าไป ถึงสมมุติเราก็สมมุติให้เขาเห็นใช่ไหมว่าอะไรดีอะไรชั่ว

ก็เหมือนเทศน์นี้แหละ เวลาครูบาอาจารย์เทศน์ก็เทศน์อย่างนี้ เวลาเทศน์ขึ้นมาบอกอันนี้เป็นอธรรม ! อันนี้เป็นธรรม.. ถ้าอันนี้เป็นธรรมนะ แล้วธรรมมีประโยชน์อย่างไร อธรรมมันผิดพลาดอย่างไร

นี่ก็เหมือนกัน เราสอดแทรกเข้าไป อย่างนี้ไม่ถือว่าผิดศีล.. ไม่ผิด ! ศีลข้อ ๔ นี้ไม่ผิด ! แต่ถ้าผิดศีล เห็นไหม สิ่งนี้เป็นธรรมะแต่บอกว่าอธรรม แล้วอธรรมบอกว่าเป็นธรรม นี่ผิดศีล ! สิ่งที่ไม่จริงบอกว่าจริง สิ่งจริงบอกว่าไม่จริง แต่เวลาเราเขียนนิยายเข้าไปแล้วนะ เราก็สอดแทรกเข้าไปใช่ไหม ศีลธรรม จริยธรรม

คำว่าจริยธรรมนะ นี่คนนี้เป็นคนพาล คนนี้ทำผลตบสนองต่อสังคมอย่างนี้เวลาถึงที่สุดแล้ว พอเรื่องมันจบแล้วคนๆ นี้จะได้โทษอย่างนี้ๆ มันก็เหมือนกับเรายกตัวอย่าง ถ้าเขาศึกษาแล้วเขาได้ประโยชน์ของเขา

นี่เพียงแต่ว่าสิ่งที่พูดออกไป ใจผิดพลาดนี้มันไม่ผิดพลาดหรอก แต่ ! แต่เรื่องทางธรรมะ เห็นใหม่ เรื่องทางธรรมะนี้หลวงตาท่านพูดอย่างนี้ ท่านบอกว่า “อ่านหนังสือธรรมะนี้ อ่านแล้วหัวใจมันเบิกบาน แต่ถ้าอ่านนิยายประโลมโลก เราดีใจเราเสียใจไปกับเขา”

หลวงตาท่านพูดอย่างนี้นะ หนังสือเวลาท่านให้ไปนี่ท่านให้ไปอ่าน อ่านแล้วมันจะสะเทือน มันจะซั๊กฟอก.. ซั๊กฟอกให้ใจของเรามันผ่องแผ้ว แต่ถ้าอ่านหนังสือโลกอ่านหนังสือนิยาย มันมิได้มีเสีย พอมิได้มีเสีย เราก็ดีใจกับเขา ถ้าเวลาถึงบทที่เขาได้ เราก็ดีใจกับเขาว่าเขาได้ เวลาบทที่เขาเสีย เราก็ดีใจไปกับเขา

หลวงตาท่านพูดอย่างนี้ อันนี้มันเป็นธรรม !

คำว่าเป็นธรรม เห็นใหม่ เวลาอ่านนิยายทางโลก เรามีอารมณ์ร่วมไปกับเขา เราดีใจไปกับเขา เราเสียใจไปกับเขา เราเราร้อนไปกับเขา มันไม่มีประโยชน์เลย ท่านถึงบอกให้อ่านหนังสือธรรมะ ! เพราะหนังสือธรรมะนี้มันจะมาตรวจสอบใจของเรา

ถ้ามันเป็นคุณธรรม.. เรื่องธรรมะนี้มันเป็นอย่างนี้ เราเห็นด้วย แต่นี่คำถามนี้ถามว่า “มันผิดพลาดข้อ ๔” ถ้าผิดพลาดข้อ ๔ เรารู้ว่าไม่ผิด ! แต่ถ้าเป็นธรรมะ เห็นใหม่ คุณติเวลาทางโลกนี้สัมมาอาชีวะ.. สัมมาอาชีวะนะว่าห้ามขายอาวุธ ห้ามขายเครื่องมือฆ่าสัตว์อย่างนี้ท่านบอกว่ามันไม่เป็นสัมมาอาชีวะ สัมมาอาชีวะเป็นธรรม แต่ถ้าเป็นศีล ! เป็นศีล เห็นใหม่ เป็นศีลนี้มันผิดข้อไหน แล้วที่นี้เรื่องมุสตันันก็เป็นเรื่องหนึ่ง แต่เรื่องคุณธรรมมันก็เป็นเรื่องหนึ่ง

ฉะนั้นเราบอกว่าเราสอดแทรกคุณธรรม เราสอดแทรกจริยธรรม.. ถ้าเราสอดแทรก เห็นใหม่ ทั้งหมดบอกว่าเป็นเรื่องสมมุติ ไซ้ ! เป็นเรื่องสมมุติ แล้วที่นี้พอสอดแทรกเข้าไป เหมือนกับพระเอกนางเอก เสียใจ ดีใจมากขนาดไหน คนอ่านจะน้ำตาไหลมากน้อยขนาดไหน อันนี้มันเป็นประโลมโลก เห็นใหม่ อันนี้มันเป็นอารมณ์ มันเป็นธรรม

ฉะนั้นคำว่าอารมณ์ของคน.. ธรรมดาของคนมันก็ประมาทกันอยู่แล้ว ธรรมดาของคน มันใช้ชีวิตบนความประมาทอยู่แล้ว แต่ถ้ามันเป็นนิยาย หรือเป็นสิ่งที่ว่าปลุก

เราให้คนเป็นคนดี เราก็มั่นเป็นประโยชน์นะ แต่ถ้ามันเป็นนิยายประโลมโลกโดยที่ไม่มีศีลธรรม จริยธรรม ใช้อย่างนั้นมันจะทำให้คนประมาทมากขึ้น ชีวิตของเราที่ประมาทอยู่แล้วนะ แล้วเรายังประมาทไปอีกหรือ นี่พูดถึงธรรม

“ศีลและธรรม” มันคนละเรื่องกัน ! ศีลคือข้อบังคับ ถ้าผิดศีลใหม่ เราว่าไม่ผิด.. แต่ถ้าผิดธรรมใหม่ อืม.. คิดเอาเอง เพราะมันเป็นอาชีพนะ ถ้าเป็นธรรมนี้เราจะเลือกของเราตัวเอง ถ้าเราเลือกได้ก็ดี ถ้าเรามีความจำเป็น หรือว่ามันเป็นหน้าที่การงาน ใช้อย่างนี้มันก็ต้องเลือกเอานะ

คนเราเกิดมามันไม่มีใครจะได้อ่างที่เราปรารถนาหรอก เราปรารถนาสิ่งใดแล้วสิ่งใดที่มันไม่สมความปรารถนา ถ้ามันเป็นเวรเป็นกรรมเราก็ต้องแก้ไขของเราไป เราจะเลือกชีวิตของเราเอง เลือกทางเดินของเราเอง จบนะ

อีกข้อหนึ่ง ข้อ ๒๖๐. คนเดิมนะเขาดถาม เขาว่าพบวิธีภาวนาพุทธโธ.. คนเดิม !

ถาม : ๒๖๐. คนเดิม พบวิธีที่จะภาวนาพุทธโธแล้วค่ะ (คำถามเขาได้อยู่นะ)

เมื่อก่อน คือยังไม่ได้ฟังหลวงพ่อดี แต่พยายามอ่านธรรมะ และปฏิบัติไปเรื่อยๆ จนตอนนี้พบได้เอง หลังจากที่กำลังเดินและเกิดคำถามว่า “ทำไมยังคิดอยู่เวลาเดิน” ก็พบว่าความคิดไม่ได้จดจ่ออยู่กับการเดิน ให้ตัวเองเห็นรูปเดิน คือนอกจากใจรู้ตัวว่าเดิน สถิตทางความคิดก็รู้ว่าเดินด้วย จากนั้นไม่กี่วันก็พบว่า จะภาวนาพุทธโธโดยการใช้รูปสถิตทางความคิดจดจ่ออยู่กับคำภาวนา จนเกิดสมาธิขึ้นมาได้ค่ะ (แต่ใช้บ้างไม่ใช้บ้าง ถ้าหากว่ามีสติทางความคิดจดจ่อกับการกระทำเป็นปกติก็ใช้.. แต่ถ้าเริ่มไม่มีสมาธิ สถิตเริ่มน้อยลง ก็จะจดจ่อกับคำบริกรรมค่ะ)

ตอนนี้ก็ภาวนาได้เป็นระบบขึ้นจากที่เคยมั่ว หนูอ่านวิธีการการจิตตานุปัสสนา จากหลวงพ่อดีแล้วลองไปทำตาม ก็ง่ายขึ้นตามลำดับ เพราะมีหลักในการดูว่า จะดูขั้น ๕ ในจิตอย่างไร จะดูย้อนไปถึงสาเหตุทำให้ขั้นในจิตดำรงอยู่ และปรุ้งแต่งให้เกิดอารมณ์ก็พบว่า เป็นเพราะจิตยึดขั้นเอาไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คือความคิดและอารมณ์ที่จำได้จิตจะฟังใจและยึดตรงนั้นเป็นพิเศษ

ตอนแรกๆ ก็ตื่นนอนอยากให้ที่ยึดนั้นคลายไป ชักพังกก็หยุดพิจารณาว่าทำไมจึงยึดก็วิ่งไปถึงตัววิชา จึงเห็นว่า “เพราะจิตไม่รู้ว่่าสิ่งนั้นเป็นทุกข์” สิ่งนั้นจะทำให้จิตไม่เป็นอิสระจิตจึงยึดไว้ จึงได้รู้ความจริงในสิ่งที่จิตยึด ที่ตื่นตอนนั้นว่าเป็นทุกข์และไม่เป็นอิสระ จิตก็จะคลายจากสิ่งยึดนั้นได้ค่ะ

หลวงพ่ : มีคำถามใหม่ อ่านมาทั้งหมดนี้เป็นคำถามหรือเปล่า เขาจะบอกว่าแต่เดิมเขามัวมาตลอด แล้วพอมารู้จิตตามุปัสนาสติปัญญาจากหลวงพ่แล้วลองทำตาม.. อันนี้เพียงแต่เขาบอกว่า “ค้นพบวิธีการภาวนาพุทธโฆแล้วค่ะ ! แต่เดิมมัวมาตลอดเพราะไม่ได้เคยฟังหลวงพ่ ก็มัวมาตลอดแล้วลองทำดู..”

“ไอ้ทำนี่มันเป็นประสบการณ์ของตัว แต่เวลาฟังที่เราพูดหรือเวลาเราอธิบาย เห็นใหม่ เวลาหลวงตาท่านพูดอย่างนี้ละว่า “จากใจดวงหนึ่งสู่ใจดวงหนึ่ง”

ใจดวงหนึ่งที่ได้มีประสบการณ์ ใจดวงหนึ่งที่ประพฤติปฏิบัติมา มันมีวิธีการของมัน ใจดวงนั้นได้ส่งต่อ เห็นใหม่ ส่งต่ออย่างที่พูดเมื่อกี้ว่าพระพุทธเจ้าเวลาเทศนาว่าการ มันเป็นวิธีการ มันเป็นการชี้แนะ บอกวิธีการ เหมือนคนหลงทาง แล้วคนนี้เป็นคนบอกทาง เราไปถามทางเขาแล้วแต่เราไม่เดินนะ มันก็ไปไม่ถึงไหนหรอก เราถามทางแล้ว เราจะไปให้ถึงเป้าหมายเราต้องชวนขวายของเราไป

“ไอ้นี้ก็เหมือนกัน เวลาฟังเทศน์ทางวิธีการแล้ว เราพยายามทำของเรา เห็นใหม่ “ตั้งแต่นู้อ่านวิธีการจิตตามุปัสนาสติปัญญาแล้วลองไปทำตาม ก็ง่ายขึ้นตามลำดับ เพราะมีหลักการในการดู ว่าคุณชั้น ๕ ในจิตอย่างไร คุณย้อนไปถึงสาเหตุที่เกิดขึ้นอย่างใด ปรุงแต่งเกิดอารมณ์อย่างใด” เพราะเวลาเทศน์ไว้..

“ไอ้อย่างนี้มันเหมือนกับเราทำตาม “ตามรู้ตามเห็น.. รู้เท่ารู้ทัน.. รู้แจ้งแทงตลอด” ให้ทำบ่อยครั้งเข้า จากรู้ตามนี้มันเหมือนกับเราฝึกงาน พอเราฝึกงานแล้วเราทำงานของเราเป็นขึ้นมาที่รู้ตาม.. ถ้ารู้เท่ารู้ทันนี้เราทำเองเป็นแล้ว.. รู้แจ้งแทงตลอดนี้เป็นผลงานของเราเลย เราจะตามทันความรู้สึก ตามทันความคิดเราตลอดไป

ฉะนั้นถ้าทำได้.. ทำได้ก็ดีมาก ยิ่งเข้าใจมากยิ่งขึ้นดีใหญ่เลย ยิ่งถ้าปฏิบัติได้ยิ่งยอดเยี่ยมเลย เอวัง